

Et dilemma Martinus-kosmologer og andre spirituelle søkende mennesker med tung lidelse-bakgrunn bak seg ofte føler på, er hvor langt er det mulig å akseptere sin karma, skjebne, uten å føle oppgitthet, sinne, bitterhet, frustrasjon?

En problem-stilling man ikke kan neglisjere; den må tas på høyeste alvor.

At det handler om vekst og utvikling, som det heter på «fag-språket», og det er noe vesentlig man skal lære av disse ublide omstendigheter (både ut i fra et ettlivs og flerlivs-perspektiv!), er selvsagt ganske opplagt – men hvor langt skal man strekke seg for å tilgi sine «karma-bødler», «syndere» med mer, uten å miste selvrespekt, verdighet, integritet?

For å ta problem-stillingen til mitt eget liv, kjenner jeg på mye sorg i dag over vanskelig karma jeg har blitt utsatt for på forskjellige tidspunkter i livet.

Sorg over muligheter som har gått tapt; sorg over det ene og det andre.

Jeg ble egentlig født inn i et sorg-liv.

En rød tråd som går igjen i denne uheldige karma, er gale valg og beslutninger som er blitt tatt.

Alt kunne blitt annerledes og mye bedre i livet, hvis det hadde blitt foretatt et annet valg på den tiden.

At jeg for eksempel hadde fått lov av min til tider overkjørende far å spille trommer i musikk-korpset, som jeg så inderlig ønsket, og ikke det teite blåse-instrumentet som han ville jeg skulle spille.

Jeg kunne endt opp som et talent i musikk, og kanskje fått et levebrød av det!

At jeg heller hadde byttet skole, til en Rudolf Steiner-skole, etter 8. klassen.

At jeg kunne fått to års hvile fra all skole og lekser etter 9. klassen, og heller tatt gymnas, artium som cirka 20-åring. Her presset også far på at det kun skulle være ett års pause.

Det er flere jeg kan rette anklager i mot – men de to som peker seg spesielt ut som de store «karma-bødler» i mitt liv, er far og en psykiater.

De tok fra meg flere av mine beste år.

Far var som sagt i perioder styrende og overkjørende, og lot meg ikke få gjøre det jeg aller mest hadde lyst til å gjøre i oppveksten.

Og det var kun positive, oppbyggelige ting jeg ville drive med!

Psykiateren, som far idiotisk, feilaktig hadde brakt inn, proppet meg full med medisin, som tilslutt gjorde meg så dårlig, satt ut av spill, at jeg faktisk endte ett halvt år på psykiatrisk sykehus i 1982.

Hadde aldri havnet bort i psykiatrien dengang, hadde det ikke vært for den sinnssyke psykiateren!

Fra jeg var 21-22 år gammel til jeg ble 26, fungerte jeg ikke i verken arbeidsliv eller skole, på grunn av ettervirkninger av giftig, skadelig nevroleptika jeg måtte ta i 81 og 82.

Mens andre venner og jevnaldrende tok utdannelse eller var i jobb, var jeg i disse viktige, sentrale årene av mitt liv, satt helt på sidelinjen.

Var sykemeldt, og gikk på medisinsk attføring.

Må innrømme jeg ikke ser på med så blide øyne på de to i dag.

Har et til dels ambivalent forhold til far, og psykiateren drev altså med idiotskap!

Utad virket far å være verdens snilleste og mest vellykkede mann, men dessverre kunne jeg innimellom erfare en annen side ved han på hjemmebane.

``Du er så liten, du – så du har ikke noe du skulle ha sagt!``, var noe han ganske hyppig meddelte meg i barndommen og oppveksten.

Da jeg ikke fikk tatt disse riktige, viktige beslutninger i ung alder jeg nevnte innledningsvis – som altså far må ta mye av skylden for – havnet jeg også utenfor i 16-årsalderen.

Var i et halvdårlig oppvekstmiljø, med utbredt mobbing i skolen og fotball-klubben jeg spilte i, og fikk angst og psykiske problemer på grunn av det like etter 9. klassen.